

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3653

гр. София, 25.10.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в закрито заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

като разглежда докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело № 20231100901387 по описа за 2023 година

СГС е сезиран с искова молба от С. Г. Ц. и ЕТ“Р.Ц.-И.- Ц“, с която са предявени срещу „Юробанк България“ АД иски с правно основание чл.439 ГПК. Твърди се от ищите, че са длъжници по изп.дело N 715/2011 г. на ЧСИ Г.Ц., образувано по издаден в полза на банката изп.лист по ч.гр.д. N 2585/2010 г. на р. съд –гр.Благоевград за сумата от общо 54 739,23 лв. - по договор за кредит от 15.09.2008 г., по който ищцата е поръчител. Сочи се, че на **03.11.2010 г.** „Българска банка за развитие“ като гарант на задълженията по договора е платила на ответника сумата от 48 806,94 лв., с което плащане по чл.73 ЗЗД дългът е бил погасен **към момента на образуване на изпълнителното дело**. След това на **25.09.2012 г.** е платена и сумата от 3356,51 лв. за разноси и адв.възнаграждение, а в съдебното заседание на 19.10.2023 г. е уточнено, че през 2012 г. е платена от „Българска банка за развитие“ и договорната лихва. Иск се от ищите да се установи на основание чл.439 ГПК, че не дължат на ответника сумата от 48840,14 лв. – главница по договора за кредит, сумата от 2557,69 лв. – договорна лихва за периода 21.02.2010 г. – 16.08.2020 г., както и разноси от 3341,40 лв.

Ищите по отрицателния установителен иск са длъжници по заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК, въз основа на която срещу тях е издаден изп.лист и е образувано изп.дело N 715/2011 г. на ЧСИ Ц.. За длъжника по изпълнението съществува процесуалната възможност да води отрицателен установителен иск по чл.439 ГПК, но само когато искът е основан на твърдения за **нововъзникнали факти** – това са осъществили се факти **след влизане в сила на заповедта**, доколкото в заповедното производство съдебно дирене не се провежда.

От изпратените от ЧСИ Г.Ц. документи по изп.дело N 715/2011 г. се установява, че и двете покани за доброволно изпълнение, към които са приложени преписи от заповедта по чл.417 ГПК, са изпратени от съдебния изпълнител до длъжниците /ищите/ на **15.01.2016 г.**, а този факт изключва възможността заповедта да е влязла в сила преди твърдените в исковата молба плащания от 03.11.2010 г. и от 25.09.2012 г., респ. през 2012 г. – съгласно

уточнението в съд.заседание на 19.10.2023 г.

Заповедта по чл.417 ГПК е била връчена на длъжника С. Г. Ц. на 26.01.2016 г. Това означава, че длъжникът Ц. е могла и е била длъжна да подаде срещу вземането по заповедта възражение по чл.414 ГПК, защото твърдените от нея погасителни факти са осъществени на 03.11.2010 г. и на 25.09.2012 г. - **преди** да ѝ бъде връчена заповедта, изпратена на **15.01.2016 г.** с поканата за доброволно изпълнение. Недопустимо е този длъжник да завежда иск по чл.439 ал.2 ГПК, основан на плащания, осъществени дори преди изпращането на препис от заповедта.

Този извод на съда се отнася и по отношение на длъжника ЕТ“Р.Ц.-И.- Ц“, защото и до него препис от заповедта е изпратен на 15.01.2016 г.

Предявеният от ищците отрицателен установителен иск не може да се подведе под нормата по чл.439 ал.2 ГПК, защото повдигнатите в обстоятелствената част на исковата молба фактически твърдения сочат, че извършените плащания на **03.11.2010 г.** и на 25.09.2012 г. са основание за недължимост на вземанията по заповедта. След като ищците изрично се позовават на плащания от 03.11.2010 г. и от 25.09.2012 г., то предявените от тях искове са основани на фактически обстоятелства, които са осъществени/настъпили **преди** влизане в сила на заповедта. В този смисъл е и повдигнатото в обстоятелствената част на исковата молба фактическо твърдение, че вземането по заповедта е било погасено **към момента** на образуване на изпълнителното дело.

Посочените по-горе плащания са настъпили преди влизане в сила на заповедта, поради което тези плащания не могат да бъдат фактическо основание на иска с правно основание чл.439 ал.2 ГПК. Фактическо основание на иска по чл.439 ал.2 ГПК не могат да са факти, които са настъпили преди влизане в сила на заповедта. Когато поради извършено плащане се отрича вземане по заповед, искът по чл.439 ал.2 ГПК би бил допустим, но при плащане, извършено след влизане в сила на заповедта. В случая двете плащания дори предхождат датата 15.01.2016 г., когато са изпратени поканите за доброволно изпълнение, съдържащи и преписи от заповедта по чл.417 ГПК.

Искът по чл.439 ал.2 ГПК не може да се основава на факти, които са настъпили преди влизане в сила на заповедта, защото при наличие на такива факти длъжникът е следвало да се защити чрез възражение по чл.414 ГПК срещу заповедта. В подкрепа на извода, че е недопустимо да се води иск по чл.439 ал.2 ГПК, основан на факти, настъпили преди влизане в заповедта, са **решение № 22 от 10.03.2022 г. по гр.д. № 1112/2021 г., Г. К., на ВКС, решение № 781 от 25.05.2011 г. по гр.д. № 12/2010 г., Г. К., III Г. О. на ВКС, решение № 6 от 21.01.2016 г. по т.д. № 1562/2015 г. на ВКС, определение № 956 от 22.12.2010 г. по ч.т.д. № 886/2010 г. на ВКС/.**

Доколкото не са изложени твърдения, че плащанията са „новооткрити“ обстоятелства, случаят не попада в хипотезата на чл.424 ал.1 ГПК, още повече че искът е предявен повече от година след плащанията – чл.424 ал.2 ГПК. При ненадлежно връчване на заповедта ищците е следвало да търсят защита по реда на чл.423 ГПК.

Като краен извод – вземане по заповед за изпълнение е допустимо да се отрече с иск по чл.439 ал.2 ГПК, но само когато искът е основан на факти, настъпили след влизане в сила на заповедта. Повдигнатите от ишците фактически твърдения са за факти, които са настъпили на 03.11.2010 г. и на 25.09.2012 г. – преди влизане в сила на заповедта, дори преди изпращане на поканите за доброволно изпълнение с преписи от заповедта /15.01.2016 г./. Тези релевирани от ишците факти не могат да са основание на иск по чл.439 ал.2 ГПК, защото по този ред не може да се релевират факти, осъществени преди влизане в сила на заповедта. Предявените отрицателни установителни искове, основани на плащания, извършени преди влизане в сила на заповедта, са процесуално недопустими.

С оглед на изложеното съдът намира, че производството следва да се прекрати.

Мотивиран съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по предявения от С. Г. Ц. и ЕТ“Р.Ц.-И.- Ц“ срещу „Юробанк България“ АД иск с правно основание чл.439 ал.2 ГПК за недължимост на сумата от 48 840,14 лв. – главница по договор за банков кредит N BL21784 от 15.09.2008 г., за 2557,69 лв. – договорна лихва и за 3341,40 лв. – съд.разноски.

Определението може да се обжалва пред САС в едноседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____